

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 16.Gf.40.126/2025/18-II.

A felperesek:

I. rendű felperes: I.r. felperes

(felperesek címe)

II. rendű felperes: II.r. felperes

(felperesek címe)

A felperesek képviselője:

Dr. Dombi Sándor Zsolt egyéni ügyvéd I-II. rendű. felperesekért

(ügyvéd1 címe)

Az alperes:

alperes

(alperes címe)

Az alperes képviselője:

Balajthy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Balajthy János ügyvéd)

(ügyvéd2 címe)

A per tárgya: deviza alapú kölcsönszerződés érvénytelensége

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 36.P.22.775/2022/71-II.

A fellebbezést benyújtó fél: felperesek

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy 15 (tizenöt) napon belül egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 751.539 (hétszázötvenegyezer-ötszázharminckilenc) forint másodfokú perköltséget, és egyetemlegesen térítsenek meg az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 (hatvan) napon belül 2.500.000 (kétmillió-ötszázezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlája javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperesek megváltoztatott keresetükben elsődlegesen kérték, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes 2017. március 31-én kelt, közjegyző2 közjegyző által 11030/Ü/653/2017/2. számon közjegyzői okiratba foglalt, a felperesek, valamint az alperes. között 2017. december 20-án létrejött, közjegyző közjegyző által KO3116/1611/2007. számon közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződést felmondó nyilatkozata semmisség miatt érvénytelen. Másodlagosan kérték annak megállapítását, hogy a felperesek és az alperes között 2007. december 20-án megkötött, közjegyző közjegyző által KO3116/1611/2007. számon közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés semmisség miatt érvénytelen. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként a szerződés érvényessé nyilvánítását kérték olyan elszámolással, amely szerint a kölcsön tőkeösszegének és járulékainak visszafizetésére a folyósításkori, azaz 163,13 forint/CHF árfolyamon és kamat mértékkel, azaz 5,99% üzleti kamattal kerüljön sor. Az elszámolás során a bíróság a felperesek javára teljesítésként számolja el azt az 1.657.729 forint + kamatai összeget, amit az alperes a jogsértő módon a felperesekre telepített árfolyamkockázat alapján szedett be, valamint azt az 5.981.428 forint + kamatai összeget, amit az alperes és az biztosító Zrt. a tisztességtelen, fedezetinek nevezett életbiztosítási szerződés alapján szedett be. Jogalapként hivatkoztak a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 4. § (1) és (4) bekezdéseire, 205. § (3) bekezdésére, 277. § (4) bekezdésére, 200. § (2) bekezdésére, 209/A. § (2) bekezdésére, 237. § (2) bekezdésére, 298. §-ára, 300. § (1) bekezdésére, 321. § (1) bekezdésére, valamint 525. § (1) bekezdésére.

[2] Hivatkoztak arra, hogy a rPtk. 685. § d) pontja értelmében fogyasztónak minősülnek, a fogyasztói minőségükön nem változtat az a körülmény, hogy az I. rendű felperes üzletemberként a vállalkozása részére tőketartalékképzés céljából vette fel ezt a kölcsönt. Álláspontjuk szerint a kölcsönszerződés tisztességtelen, semmis, mivel az alperes megsértette a deviza kölcsön valós kockázataival kapcsolatos tájékoztatási kötelezettségét, ugyanis nem tárta fel a szerződéses ügyletben rejlő, felpereseket érintő valós kockázatokat, amelynek körében az Európai Unió Bíróságának joggyakorlatára hivatkoztak. A kölcsönszerződés felmondása kapcsán hivatkoztak arra, hogy nem voltak késedelembe, és a felmondásban nincs megjelölve a lejárt tartozás összege, ezért a felmondás jogszerűtlen. Vitatták az alperes elévülési kifogását.

[3] Az alperes ellenkérelmében kérte a kereset elutasítását. Álláspontja szerint az I. rendű felperes nem felel meg a rPtk. 685. §-ában meghatározott fogyasztóval szembeni követelményeknek, ugyanis az I. rendű felperes személyes előadása szerint a kölcsönszerződést a vállalkozása érdekében, tőketartalék biztosítása céljából kötötték. Részletesen kifejtette a kölcsönszerződés mellékletét képező tájékoztató megfelelőségét is. A rPtk. 209/A. § alapján megállapítható tisztességtelenség körében elévülési kifogást terjesztett elő, mivel a felperesek elmulasztották az egy éves megtámadási határidőt. Az elsődleges kereset kapcsán arra hivatkozott, hogy a felperesek nem jelölték meg olyan jogszabályt, amely arra kötelezte volna az alperest, hogy a felmondásban megjelölje a fennálló késedelmes tartozás mértékét.

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletében a kereseteket elutasította és kötelezte a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek 1.503.078 forint perköltséget.

[5] Határozatának tényállásában megállapította, hogy a peres felek 2007. december 20-án, 2212992 szerződésszámon CHF alapú szabadfelhasználású kölcsönszerződést kötöttek, amely alapján az alperes 133.422 CHF összegű kölcsönt folyósított a felperesek részére. A kölcsönszerződés futamideje 180 hónap, a havi törlesztőrészlet 678.77 CHF, a teljes hiteldíj mutatója 6,73%, a kölcsön éves kamatlába 5,99%. A kölcsönszerződést közjegyző közjegyző 2007. december 20-án KO3116/1611/2007. számon közjegyzői okiratba foglalta.

[6] A kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettségek biztosítására a felperesek és az alperes jelzálogjogot alapítottak az alperes javára a felperesek tulajdonában álló felperesek címe szám alatti ingatlanra, valamint egyéb érdekeltl készfizető kezességet vállalt a kölcsön és járulékaik megfizetésére.

[7] Az alperes 2017. március 31-én 11030/Ü/653/2017/2. számon közjegyzői okiratba foglaltan azonnali hatállyal felmondta a kölcsönszerződést, mivel felperesek felhívás ellenére nem tettek eleget fizetési kötelezettségüknek. A közjegyzői okiratba foglalt tanúsítvány szerint a kölcsöntartozás összege 2017. március 29-én 32.784.191 forint tőke,

6.003.685 forint esedékes ügyleti kamat, 951.118 forint késedelmi kamat, 0 forint kezelési költség, összesen 39.738.994 forint.

[8] Az elsőfokú bíróság határozatának jogi indokolásában a felperesi megállapítási kereset törvényi feltételeinek hivatalbóli vizsgálata körében elsődlegesen megállapította, hogy a megállapítási keresetnek a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 172. § (3) bekezdésében rögzített feltételei fennállnak figyelemmel arra is, hogy a kialakult bírói gyakorlat lehetővé teszi a felmondás jogellenességének megállapítása iránti kereseti kérelem benyújtását.

[9] Ezt követően a felperesek fogyasztói minőségében foglalt állást utalva a rPtk. 685. § d) pontjára. Hangsúlyozta, hogy a felperesek fogyasztói minőségét a szerződéskötő személy szubjektív tudata, a szerződéskötés mögött húzódó akarati tényező dönti el és nem az, hogy a szerződést kötő fél természetes személy-e. Ennélfogva azt vizsgálta, hogy a felperesek milyen célból kötötték a kölcsönszerződést. Ennek körében az I. rendű felperes személyes meghallgatása során tett nyilatkozatait, továbbá a II. rendű felperes nyilatkozatait értékelve kétséget kizáróan arra a megállapításra jutott, hogy a felperesek nem minősülnek fogyasztónak, az I. rendű felperes egyértelműen vállalkozóként, kereskedőként, a vállalkozása működtetése, a vállalkozásával összefüggő célból vett fel szabadfelhasználású hitelt.

[10] Megalapozatlannak tartotta azon felperesi érvelést, miszerint az I. rendű felperes a korábban keletkezett tartozásai kiegyenlítése céljából kötötte meg a kölcsönszerződést, továbbá azt is, hogy a kölcsön szolgált fedezetül a kölcsönszerződés törlesztőrészeire, arra is figyelemmel, hogy az I. rendű felperes egyértelműen akként nyilatkozott, hogy a vállalkozása érdekében kötötte meg a kölcsönszerződést. Minderre figyelemmel rögzítette, hogy a felperesek a semmisségre hivatkozással nem kérhetik a szerződés érvénytelenségének megállapítását. Ebből kiindulva vizsgálnia kellett a szerződés megtámadása feltételeinek fennállását, amelynek körében a rPtk. 235. § (2) bekezdésére és a 236. § (1) bekezdésére utalt és egyben rögzítette, hogy ezzel összefüggésben elsődlegesen az alperes elévülési kifogását vizsgálta. Hangsúlyozta, hogy a perbeli szerződést a felek 2007. december 20-án kötötték meg, annak felmondására 2017. március 31-én került sor, a keresetlevelet viszont 2022. november 22-én terjesztették elő. A felperesi jogi képviselő nyilatkozata alapján rögzítette, hogy a felperesek a közjegyzői okiratba foglalt felmondás alapján szereztek tudomást a megtámadási okról. Minderre figyelemmel megállapította, hogy a felperesek elmulasztották a megtámadásra nyitva álló határidőt, az 2018. március 31-én eredménytelenül eltelt.

[11] Megalapozatlannak tartotta a felpereseknek a közjegyzői okirat közvetlen végrehajthatóságából kiinduló jogvédelem hiányára vonatkozó hivatkozását. A rPtk. 236. § (3) bekezdésének és a 326. § (2) bekezdésének együttes értelmezése alapján rögzítette, hogy az idézett szabályok egyértelmű rendelkezést tartalmaznak arra vonatkozóan, hogy a határidő eltelte után milyen feltételek fennállása esetén lehet igényt érvényesíteni, azaz megtámadni a szerződést. A felperesi jogi képviselő nyilatkozatából következően azonban arra a megállapításra jutott, hogy a felperesek megtámadási joga elévült. Minderre figyelemmel nem

vizsgálta sem a kölcsönszerződés felmondását, sem azt, hogy az alperes eleget tett-e a tájékoztatási kötelezettségének, így az érvénytelenségi okokat sem.

[12] Rámutatott a 2017. évi LXXVIII. törvény (a továbbiakban: Ütv.) 17. § (2) bekezdésére és a Pp. 4. § (1) bekezdésére, amelyből következően rögzítette, hogy súlytalan az az érvelés, hogy a felperesi jogi képviselő azért nem tudott nyilatkozatot tenni az elévülést megszakító cselekmény vonatkozásában, mert helyettesként járt el. Minderre figyelemmel a keresetet elutasította és mivel jogkérdésben döntött, a bizonyítást – mint szükségtelent – a Pp. 276. § (5) bekezdése értelmében mellőzte. Az ügyvédi munkadíjat a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 3. § (2) bekezdése alapján, a felszámításnak megfelelően állapította meg.

[13] A felperesek fellebbezésükben kérték az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelemnek való helytadást.

[14] Álláspontjuk szerint az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 341. § (1) bekezdését, 346. § (1) és (4)-(5) bekezdését, valamint a rPtk. 236. § (3) bekezdését, 321. § (1) bekezdését, 300. § (1) bekezdését, 298. §-át, 525. § (1) bekezdését, 199. §-át, 200. § (2) bekezdését, 205. § (3) bekezdését, a 209/A. § (1)-(2) bekezdését, és 685. § d) pontját, továbbá a Hpt. 203. § (6)-(7) bekezdéseit.

[15] A felmondás érvénytelenségének megállapítása iránti kereseti kérelem körében rögzítették, hogy mivel az elsőfokú bíróság a felpereseket nem tekintette fogyasztónak ezen kereseti kérelem vonatkozásában teljesen mellőzte az általuk érvényesített alanyi jog és jogállítás alapján a kereseti kérelem elbírálását. Megítélésük szerint ezen kereseti kérelem körében érvényesített alanyi jog és a felperesek jogállítása az esetleges megtámadási jogcímtől függetlenül elbírálandó lett volna.

[16] A szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti kereseti kérelem körében rögzítették, hogy a bírói döntés és az ítélet indokolása nem tér ki a kölcsönszerződésnek a fogyasztói minőségtől független semmisségére, az elsőfokú bíróság tehát ez esetben sem bírálta el a felperesek kereseti kérelmét az ott tett jogállítások alapján.

[17] A megtámadási jog körében utaltak a rPtk. 236. § (3) bekezdésére, amellyel összefüggésben rámutattak, hogy a megtámadási kifogás a jogvédelem eszköze, a kötelezettel szemben támasztott követelés kivédését szolgálja. Kifejtették, hogy a felperesek bár adósok, a szerződésből eredő követeléssel szemben az általuk indított perben is jogvédelmi helyzetben vannak, miközben az alperes folyamatosan követelésének érvényesítési pozíciójában áll. Amennyiben a közjegyzői okiratba foglalás eredményeként a kötelezett elveszti azt az eljárási lehetőséget, hogy megtámadási kifogás útján védekezzen az ellene támasztott követeléssel szemben, akkor a közjegyzői okiratba foglalás a rendeltetésén túlmutató, az adós indokolatlan

jogvesztését okozó következménnyel jár. A felperesek számára ezért mindaddig rendelkezésre kell állnia a lehetőségnek, hogy a megtámadás vagy megtámadási kifogás jogvédelmi eszközeivel éljenek, amíg az alperes velük szemben akár peres úton, akár közvetlen végrehajtás útján a kölcsönszerződésből eredő követelést érvényesít. Ellenkező esetben a közjegyzői okiratba foglalás a rendeltetéséből nem fakadó, az anyagi jogviszonyra is kiható indokolatlan járulékos hátrányt, járulékos jogvesztést eredményez.

[18] Sérelmezték, hogy azon alapvetésből kiindulva, hogy a felperesek nem minősülnek fogyasztónak, az ítélet indokolása nem tér ki a kölcsönszerződésnek a fogyasztói minőségtől független semmisségére. E körben utaltak a Kúria BH2016. 178. számú eseti döntésére, amelyből álláspontjuk szerint a fogyasztói szerződést a kölcsönt nyújtó alperes szempontjából kell megítélni. A perrel érintett kölcsön az alperes szempontjából szabad felhasználású kölcsön volt. Ezt meghaladó tényállítást az alperes sem tett, ezért a szerződés fogyasztói szerződésnek minősül.

[19] A felmondás érvénytelenségének megállapítása iránti kereseti kérelem esetében az elsőfokú ítélet érdemi bírói döntést és indokolást az érvényesített alanyi jogra és felperesi jogállításra nem tartalmaz, a megsértett jogszabályok megjelölése mellett a keresetükben és a perben már előadottakat tartották fenn.

[20] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte és a felperesek perköltségben való marasztalását.

[21] Megítélése szerint a felperesek alaptalanul hivatkoznak arra, hogy az elsőfokú ítélet nem meríti ki a kereseti kérelmet, mivel nem bírálta el a felmondás érvénytelenségével kapcsolatos kérelmüket. Rámutatott arra, hogy az elsőfokú ítélet kifejezetten rögzítette, hogy a felperesi petítum kiterjedt a felmondás érvénytelenségének a megállapítására is, és erre figyelemmel utasította el a teljes keresetet. A fellebbezéssel szemben az elsőfokú ítélet indokolása kifejezetten kitér a felmondás érvénytelenségének a kérdésére, hiszen rögzítette a [46] bekezdésben, hogy mivel a felmondás érvénytelenségére a felperesek a szerződés érvénytelenségének járulékos következményeként hivatkoztak, a szerződés érvénytelensége pedig nem volt megállapítható, ezért a felmondás érvényes megtörténte sem volt ezen az alapon vitássá tehető.

[22] Hangsúlyozta, hogy az I. rendű felperes elsőfokú eljárásban tett személyes előadása alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy kifejezetten a gazdasági tevékenysége finanszírozása érdekében vette fel a kölcsönt, ezért nem minősül fogyasztónak, amelynek következtében a rPtk. 209/A. §-a alapján a szerződést megtámadhatta. A rPtk. 236. § (1) bekezdése a szerződés megtámadására egyéves anyagi jogi határidőt biztosít. A felperesek tehát nem voltak elzárva attól, hogy a megtámadhatósági kifogást perben érvényesítsék, ugyanakkor ezen a jogukat csak a törvényben meghatározott határidőben gyakorolhatják. E körben maradéktalanul osztotta az elsőfokú bíróság által kifejtetteket.

[23] Álláspontja szerint azzal összefüggésben, hogy a felperesek fogyasztónak minősülnek-e, elsődlegesen a felperesek személyes előadása veendő figyelembe. A személyes meghallgatás során többszöri kérdésre az I. rendű felperes egyértelműen azt a választ adta, hogy a kölcsönt a vállalkozása folytatásához vette fel abból a célból, hogy árukészletek vásárlásához legyen kellő tőkéje, egyéb célt nem jelölt meg. Miután az alperes ezzel összefüggésben jelezte, hogy nem minősülnek a felperesek fogyasztónak, hiszen egyértelműen gazdasági tevékenységük körébe eső célból kötötték a szerződést, a felperesek megpróbálták a korábbi, kifejezetten egyértelmű nyilatkozataikat árnyalni. Ennek keretében – ellentmondva a korábbi állításuknak – lényegében arra hivatkoztak, hogy a kölcsön összegét a kölcsön törlesztésére használták fel. Túl azon, hogy a felperesi előadás ellentmondásos, az a fogyasztói minőség igazolására sem alkalmas.

[24] A rPtk. 685. §-a értelmében a fogyasztói minőség megállapítása szempontjából annak van jelentősége, hogy milyen célból történt az ügyletkötés, nem pedig annak, hogy ez a cél megvalósult-e. Nyilvánvaló, hogy a felperesek nem abból a célból vették fel a kölcsönt, hogy aztán a kölcsön törlesztő részleteit törlesszék; ez a hivatkozás nem életszerű. Tévesen hivatkoznak a felperesek e körben a BH2016. 178. számú eseti döntésre is, ugyanis az eltérő tényállás mellett született. A Kúria konklúziója ugyanakkor éppen az elsőfokú bíróság álláspontját támasztja alá. Minderre figyelemmel aggálytalanul megállapítható, hogy a szerződés nem tartozik a rPtk. 685. § hatálya alá, ennél fogva a felpereseket nem illeti meg a fogyasztói státusz. Minderre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítélete a jogszabályoknak megfelel.

[25] A felperesek fellebbezése nem megalapozott.

[26] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetése részben – a szerződés érvénytelensége körében – helytálló, döntésével az ítéltábla egyetért a másodfokú eljárás során történt anyagi pervezetésre is tekintettel az alábbi, részben eltérő indokok alapján.

[27] Az ítéltábla abból indult ki, hogy a felperesek keresetükben elsődlegesen a felmondás érvénytelenségének megállapítását kérték, azonban az elsőfokú bíróság érdemben nem vizsgálta a kölcsönszerződés felmondását a felperesek megtámadási joga elévülésére való utalással. Helytállóan hivatkoztak a felperesek fellebbezésükben arra, hogy a szerződés megtámadásától függetlenül az elsődleges keresetben rögzített jogállítást – a felmondás jogszerűtlensége – vizsgálendő, mivel a szerződés megtámadására vonatkozó jog elévülése nincs kihatással a felmondás jogszerűtlenségére.

[28] A felperesek a szerződés felmondása érvénytelenségének megállapítására irányuló elsődleges keresetüket arra alapították, hogy az alperes nem jelölte meg

egyértelműen a felmondás okát és a felmondás nem tartalmazza a lejárt tartozás összegét, ugyanakkor a felperesek nem voltak késedelembe, éppen ezért a felmondás nem felel meg a rPtk. 300. § (1) bekezdésének és az 525. § (1) bekezdésének. A keresetük jogalapjaként utaltak továbbá a rPtk. 200. § (2) bekezdésére, a 298. §-ára, a 300. § (1) bekezdésére és a 321. § (1) bekezdésére is.

[29] A rendelkezésre álló iratok alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy – a felperesek állításával ellentétben – az alperesi felmondás tartalmazza a felmondás okát, nevezetesen azt, hogy az a felperesek súlyos szerződésszegésén alapul – utalva a rPtk. 525. § (1) bekezdés e) pontjára, mivel a felperesek a kölcsönszerződés I. – IV. részében foglalt fizetési kötelezettségüknek felszólítás ellenére nem tettek eleget. Tartalmazza továbbá, hogy a felpereseknek a felmondáshoz fűzött közjegyzői tanúsítvány értelmében 2017. március 29-én 32.784.191 forint tőke, 6.003.685 forint ügyleti kamat és 951.118 forint késedelmi kamattartozásuk, összesen 39.738.994 forint tartozásuk volt.

[30] Az elsődleges kereset kapcsán rögzíti az ítéltábla, hogy a felek kölcsönszerződése szerint, ha az adós nem tesz eleget fizetési kötelezettségének, az a szerződés felmondására alapot adó súlyos szerződésszegésnek minősül (VI.1-2. pontok). Ilyen esetben a felmondásra okot adó esemény pusztán a törlesztés elmaradása, ezért ha az bekövetkezett, a felmondás jogszerű lesz attól függetlenül, hogy a felszólító levél, illetve a felmondás a hátralék összegét nem pontos összegben jelölte meg (BH2017. 154). A kölcsönszerződés fizetési késedelemre alapított felmondása jogszerűségének megítélése során ugyanakkor azt kell vizsgálni, hogy az adósnak keletkezett-e lejárt tartozása, tehát késedelembe esett-e, és a késedelem – a mértékére, illetve a hátralék összegére figyelemmel – olyan érdeksérelmet okozott-e a hitelezőnek, olyan súlyos szerződésszegésnek tekinthető-e, amely megalapozhatja a szerződés azonnali hatályú felmondását (4/2021. számú Polgári jogegységi határozat, Kúria Pfv.21.300/2024/6.). Ennek megfelelően a felmondás jogszerűtlenségének vitatása, jogszerűségének állítása körében az alperesnek kellett bizonyítania a felperesek késedelembe esését és azt, hogy a felpereseknek a felmondás időpontjában tartozása állt fenn, ami súlyos szerződésszegésnek minősül.

[31] A fentiek értelmében az elsődleges kereset körében az ítéltábla jogi álláspontja eltért az elsőfokú bíróság jogi álláspontjától, és azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság által végzett anyagi pervezetés az érintett kérdéshez kapcsolódóan nem volt megfelelő, ezért a Pp. 370. § (4) bekezdése, a 369. § (4) bekezdése és a 237. § (2) bekezdése alapján elvégezte a helyes anyagi pervezetést (16.Gf.40.126/202/8. számú jegyzőkönyv 2. oldal), mivel az alperes perfelvételi nyilatkozata nem terjedt ki az általa bizonyítandó, fent megjelölt lényeges tények vonatkozásában a bizonyításra.

[32] Az ítéltábla felhívását követően az alperes hiteltörténeti kimutatás csatolásával igazolta, hogy a felperesek 2012. január 16-tól voltak késedelembe, amelyhez képest a szerződést 2017 márciusában mondta fel. Állította, hogy a felmondáskor a felpereseknek 6.903.262 forint tartozása állt fenn. Ezzel szemben az ítéltábla felhívására a felperesek határidőben annyiban vitatták a csatolt elszámolást, hogy az 5.593,44 CHF értékű

életbiztosítás és a tisztességtelenül felszámított 10.948,29 CHF azonosítható módon történő elszámolása nem látszik a kimutatásból, továbbá számlázott és fizetett összegként egyszerre jelenik meg 2015. március 9-ével 3.599,1 CHF, hasonló módon 2015. március 23-án 127,828,56 CHF. Az ítéltábla az alperes nyilatkozatával egyezően megállapította, hogy a csatolt elszámolásból az állapítható meg, hogy az 5.593,44 CHF életbiztosításból származó összeget az alperes 2013. január 16-án elszámolta a tőkére; a 127.828,56 CHF le nem járt tőketartozás a DH törvények szerinti konverzió, azaz CHF-ről forintra történő elszámolás megjelölése. A 10.948,29 CHF tisztességtelenül felszámított összeg az alperes kimutatásának megfelelően, fogyasztói követelés megjelöléssel került elszámolásra a felperesi tartozásra, ennek keretében történt a felperesek által sérelmezett 3.599,1 CHF összeg elszámolása is 2015. március 9-én, utóbbi az alperes állítása szerint a felperesek javára elszámolt fogyasztói késedelmi kamattartozás körében.

[33] A csatolt kimutatásból kétséget kizáróan megállapítható – figyelemmel arra is, hogy a felperesek kifejezetten nem vitatták a kimutatásban rögzített késedelmet –, hogy a felperesek – az alperes állításának megfelelően – 2012. január 16-ától kezdődően a fizetési kötelezettségüknek határidőben nem tettek eleget, azaz a felperesek késedelemben voltak, ennél fogva rögzíthető, hogy a felperesek részéről a szerződés felmondására alapot adó szerződésszegés történt (VI.1-2. pontok). Megállapítható az is, hogy 2013. január 16-át követően a felmondásig adósi befizetés nem történt, az ezt követően történt elszámolások alapja nem a tényleges adósi befizetés volt. A csatolt kimutatással igazolt késedelem mértékére, illetve a hátralék összegére figyelemmel megállapítható, hogy a felperesek olyan érdeksérelmet okoztak az alperesnek, ami súlyos szerződésszegésnek tekinthető és ami alapot adott a felmondásra. Minderre figyelemmel a felperesek elsődleges keresete megalapozatlan, mivel a felmondás megfelel a rPtk. 298. § a) pontjának, az 525. § (1) bekezdés e) pontjának és a 321. § (1) bekezdésének.

[34] A fellebbezésben rögzített állásponttal szemben az elsőfokú bíróság a másodlagos kereset körében a rendelkezésre álló bizonyítékokat a Pp. 279. §-ának megfelelően mérlegelve, okszerűen jutott arra a megállapításra, hogy a felperesek nem minősülnek a rPtk. 685. § d) pontjában foglaltaknak megfelelő fogyasztónak. A fogyasztói minőség megállapításának hiányában helytálló az az elsőfokú bírói következtetés is, hogy a felperesek a szerződés tisztességtelensége kapcsán semmisségre hivatkozással nem kérhetik a szerződés érvénytelenségének megállapítását. Ebből kiindulva vizsgálni kell a szerződés megtámadása feltételeinek fennállását, amelynek körében az elsőfokú bíróság a jogszabályoknak megfelelően [rPtk. 236. § (1) és (2) bekezdés c) pont] jutott arra a következtetésre, hogy a felperesek elmulasztották a megtámadásra nyitva álló határidőt.

[35] Rámutat az ítéltábla arra, hogy – a fellebbezés érvelésével ellentétben – a megtámadási kifogás a rPtk. 236. § (3) bekezdése értelmében a szerződésből eredő követeléssel szemben érvényesíthető, amelynek jogkövetkezménye lehet a követelés érvényesíthetőségének kizárása. Jelen eljárásban a felperesekkel szemben az alperes nem érvényesített követelést, ennél fogva a megtámadási kifogás a perben nem értelmezhető.

[36] A megtámadásra nyitvaálló határidő elmulasztásával a felpereseknek a perbeli szerződés tisztességtelenségének megállapításával összefüggő igényük elévült, az a bíróság előtt nem érvényesíthető. Ennélfogva – a fellebbezésben kifejtett érveléssel szemben – az elsőfokú bíróságnak nem kellett állást foglalnia a szerződés tisztességtelenségével összefüggő felperesi jogállítások kapcsán.

[37] Minderre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – részben a fent kifejtett eltérő indokolással – helybenhagyta.

[38] A felperesek fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért kötelesek a pernyertes alperes másodfokú perköltségét a Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében megtéríteni, amelynek körében az ítéltábla az ügyvédi munkadíjat vette figyelembe. Az ügyvédi munkadíjat az Ükr. 3. § (2) és (5) bekezdése alapján állapította meg 751.539 forintban.

[39] A felperesek a Pp. 101. § (1) bekezdése és a 102. § (1) bekezdése alapján kötelesek továbbá a költségfeljegyzési joguk folytán meg nem fizetett fellebbezési eljárási illetéket az államnak megfizetni.

Budapest, 2026. március 11.

Dr. Buglyó Gabriella s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sági Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

Dr. Papachristos Anna aláírásában
akadályozott bíró helyett
Dr. Buglyó Gabriella s.k.
a tanács elnöke